هرگاه سگ تربیت شده ات را فرستادی و بسم الله هم گفتی، آنچه سگت برایت شکار می کند بخور.

از عدی بن حاتم رضی الله عنه روایت است که می گوید: گفتم: یا رسول الله، من سگ های تربیت شده را به دنبال شکار می فرستم و بسم الله می گویم؛ آن سگ ها شکارم را برایم می گیرند. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِذَا أَرْسَلْتَ كَلْبَكَ الْمُعَلَّمَ وَذَكَرْتَ اسْمَ اللَّهِ، فَكُلْ مَا أَمْسَكَ عَلَيْكَ»: «هرگاه سگ تربیت شده ات را فرستادی و بسم الله هم گفتی، آنچه سگت برایت شکار می کند بخور». گفتم: حتی اگر شکارم را بکشند؟ فرمود: «وَإِنْ قَتَلْنَ، مَا لَمْ يَشْرَكْهَا كَلْبٌ لَيْسَ مِنْهَا»: «حتی اگر شکارت را بکشند به شرط اینکه سگی که از آنها نیست با آنان در شکار شریک نشود». به ایشان گفتم: به سوی شکارم نیزه پرتاب می کنم و آن را شکار می کنم. فرمود: «إِذَا رَمَيْتَ بِالْمِعْرَاضِ فَخَرَقَ فَكُلْهُ، وَإِنْ أَصَابَهُ بِعَرْضٍ فَلا تَأْكُلْهُ»: «اگر نیزه را پرت کردی و نیزه در بدن شکارت فرو رفت آن را بخور؛ و اگر نیزه با عرض به شکار برخورد کرد (و به بدنش فرو نرفت) آن را نخور». و حدیث شعبی به روایت از عدی نیز همانند این روایت است و در آن آمده است: «إِلاَّ أَنْ يَأْكُلَ الْكَلْبُ، فَإِنْ أَكَلَ فَلا تَأْكُلْ، فَإِنِّي أَخَافُ أَنْ يَكُونَ إِنَّمَا أَمْسَكَ عَلَى نَفْسِهِ، وَإِنْ خَالَطَهَا كِلابٌ مِنْ غَيْرِهَا فَلا تَأْكُلْ، فَإِنَّمَا سَمَّيْتَ عَلَى كَلْبِكَ، وَلَمْ تُسَمِّ عَلَى غَيْرِهِ»: «مگر اینکه سگ از شکار بخورد، اگر از آن خورد تو آن را نخور، چون می ترسم سگ آن را برای خودش شکار کرده باشد؛ و همچنین اگر سگ های دیگری با سگت همراه شدند، آن شکار را نخور، زیرا تو بسم الله را هنگام فرستادن سگ خودت گفته ای نه سگ های دیگر». و همچنین در این روایت آمده است: «إِذَا أَرْسَلْتَ كَلْبَكَ الْمُكَلَّبَ فَاذْكُرِ اسْمَ اللَّهِ، فَإِنْ أَمْسَكَ عَلَيْكَ فَأَدْرَكْتَهُ حَيّاً فَاذْبَحْهُ، وَإِنْ أَدْرَكْتَهُ قَدْ قَتَلَ وَلَمْ يَأْكُلْ مِنْهُ فَكُلْهُ، فَإِنَّ أَخْذَ الْكَلْبِ ذَكَاتُهُ»: «هرگاه سگ تربیت یافته ات را به دنبال شکار فرستادی بسم الله بگو؛ اگر سگ، شکارت را برایت نگه داشت و آن را زنده یافتی، ذبحش کن؛ و اگر سگت شکارت را کشته بود ولی از آن نخورده بود، آن را بخور، زیرا شکار کردن سگ به منزله ی سربریدن آن است». و نیز در آن آمده است: «إِذَا رَمَيْتَ بِسَهْمِكَ فَاذْكُرْ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ»: «هرگاه تیرت را (بسوی شکارت) انداختی بسم الله بگو». و نیز در آن آمده است: «فَإِنْ غَابَ عَنْكَ يَوْماً أَوْ يَوْمَيْنِ - وَفِي رِوَايَةٍ: الْيَوْمَيْنِ وَالثَّلاثَةَ - فَلَمْ تَجِدْ فِيهِ إِلاَّ أَثَرَ سَهْمِكَ، فَكُلْ إِنْ شِئْتَ، فَإِنْ وَجَدْتَهُ غَرِيقاً فِي الْمَاءِ فَلا تَأْكُلْ؛ فَإِنَّكَ لا تَدْرِي الْمَاءُ قَتَلَهُ، أَوْ سَهْمُكَ؟»: «اگر (شکاری را که با تیر زده ای) یک یا دو روز از تو مخفی ماند - و در روایتی: دو یا سه روز - و در آن جز اثر تیرت چیز دیگری نیافتی، اگر خواستی آن را بخور؛ اما اگر آن را غرق شده در آب یافتی از آن نخور، زیرا نمی دانی آب آن را کشته است یا تیر تو؟».

[صحیح است] [متفق علیه]

عدی بن حاتم از رسول الله صلی الله علیه وسلم در مورد شکار کردن با سگ های شکاری و تعلیم دیده می پرسد، رسول الله صلی الله علیه وسلم به او می گوید: اگر هنگام فرستادن سگ های شکاری بسم الله گفتی، می توانی از آنچه سگ ها شکار کرده اند بخوری، مادامی که همراه آنها سگ دیگری نباشد. و چنانچه همراه آنها سگ دیگری یافتی، از آن نخور، زیرا تو بر سگ خود بسم الله گفته ای نه بر سگی دیگر. همچنین اگر نیزه ای به سوی شکار پرتاب نمودی و نیزه وارد بدن شکار شد و از آن خون جاری شد، می توانی از گوشتش بخوری به شرط اینکه بسم الله گفته باشی؛ و اگر نیزه با عرض آن به شکار برخورد کرد (و به بدنش فرو نرفت)، اما آن را کشت، از آن نخور، زیرا در این صورت حیوانی که شکار کرده ای، حکم حیوانی را دارد که در اثر سقوط یا شاخ حیوان دیگری کشته شده است. و اگر شخصی سگش را فرستاد و سگ، حیوان را شکار کرد اما شکار همچنان زنده بود و سگ ها آن را نکشته بودند، باید آن را ذبح کند، در این صورت است که حلال می شود، حتی اگر سگ دیگری با سگ او در شکار مشارکت نموده باشد. همچنین از ایشان در مورد شکار کردن با تیری سوال نمود که بسم الله بر آن گفته شده است؛ و رسول الله صلی الله علیه وسلم امر نمود که گوشت چنین شکاری خورده شود و اگر حیوان به مدت یک یا دو روز مخفی بماند و پیدا نشود و پس از پیدا شدن تنها اثر همان تیر بر آن باشد، خوردن آن جایز است. اما چنانچه

حیوان را در حالی بیابد که در آب غرق شده، نباید از آن بخورد، زیرا نمی داند به وسیله آب خفه شده و مرده است یا با تیر او.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6636